

РЕШЕНИЕ

№ 34198

гр. София, 20.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав, в
публично заседание на 30.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **6321** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК във връзка с чл. 144, ал. 1 и чл. 107, ал. 3 от ДОПК и във връзка с чл. 4, ал.1 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на „Грета Грим“ ЕООД – [населено място], представлявано от Г. В. срещу Акт за установяване на задължения № 7216-22041-1 от 22.07.2021г. на орган по приходите при Столична община. С акта на дружеството са установени задължения за данък върху недвижими имоти и такса битови отпадъци по отношение на два недвижими имота за 2019г., 2020г. и 2021г., в размер общо главници за данък недвижими имоти от 1010.73лв. и лихви в размер на 60.88лв., и такса битови отпадъци главница общо 6 226,43лв. и лихва в размер на 531.61лв. Обосновава се, че актът е издаден при нарушения на изискването за форма – не били посочени фактическите и правни основания, не било посочено за коя услуга колко е таксата, не било ясно как е определен размерът на данъка и таксата; при съществени процесуални нарушения, а отделно от това се прави възражение за изтекла погасителна давност за задължението за 2019г. Предоставянето на услугите от Общината, за които се начислява такса битови отпадъци, не се оспорва. По тези съображения се иска съдът да отмени акта и да върне преписката за ново разглеждане. В съдебно

заседание жалбата се поддържа, претендират се разноси по делото.

Ответникът по жалбата - директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична Община, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Изразява становище, че актът е законосъобразен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното:

Оспореният акт е издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ К. Й., определен като лице, имащо права и задължения на орган по приходите при установяване, обезпечаване и събиране на местни данъци и такси със заповед № СОА20 – РД09-1362 от 14.02.2020г. на Кмета на Столична община. Актът е издаден на 22.07.2021г. на основание чл. 107, ал.3 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал.1, ал.3 и ал. 4 от ЗМДТ.

Актът, връчен на 16.04.2025г., е оспорен по административен ред с жалба от 24.04.2025г. С решение от 25.05.2025г. директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична Община е потвърдил акта изцяло.

С оспорения акт са установени задължения за жалбоподателя в качеството на собственик за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци по отношение на два недвижими имота за 2019г., 2020г. и 2021г., в размер общо главници за данък недвижими имоти от 1010.73лв. и лихви в размер на 60.88лв., и такса битови отпадъци главница общо 6 226,43лв. и лихва в размер на 531.61лв.

В акта е посочено, че част от задълженията за съответните години към момента на издаване на акта са платени. Платен е данък недвижими имот в размер на 168.45лв. за 2019г. и такси за битови отпадъци за 2019г. в размер на 734.31лв. Тези обстоятелства не са спорни между страните. Отделно от това, определената с акта сума като дължима е платена изцяло от жалбоподателя на 16.04.2025г.

В акта е посочено още, че същият се издава съгласно декларация по чл. 14, ал.1 от ЗМДТ за дължимия данък върху недвижимите имоти с вх. № [ЕГН] от 21.09.2017г. за имот с партиден № 7216F63455, с адрес: 1000 [населено място], район „О.“, [улица], офис 1, ет. 0, представляващ земя и сграда и конкретно за:

1. 0.0577 идеална част от земя с идентификатор 68134.404.133 с площ 392 кв. м. с данъчна оценка на имота 6976.50лв., при отчетна стойност на притежаваните от жалбоподателя идеални части - 100лв. и данъчна оценка - 402.54лв.
2. Офис № 1 с идентификатор № 68134.404.133.1.15 с година на построяване 2009г., с

конструкция М 3 – масивни монолитни и РЗП 95.53 кв.м., с данъчна оценка 113307.60 и отчетна стойност 179284.17лв.

3. Посочените характеристики на имотите изцяло съответстват на декларираното от жалбоподателя пред Общината след покупката на имотите, във връзка с определяне на задълженията за данък недвижими имоти, както и на описанието на имотите в нотариалния акт, с който жалбоподателя се легитимира като собственик.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът прави следните правни и фактически изводи:

Жалбата е подадена в срок срещу подлежащ на оспорване акт от лице, което има правен интерес от оспорването, след изчерпване на административния ред, поради което производството по делото е допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Съгласно чл. 4 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, които в производствата имат правомощия на органи по приходите. Съгласно чл. 107, ал. 3 от ДОПК, изр. трето, акт за установяване на задължение за данъци може да се издаде и служебно (без искане на задълженото лице) при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия.

При тази правна рамка и с оглед установеното от фактическа страна съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при липса на съществени процесуални нарушения. Издателят на акта е разполагал с материална компетентност да издаде АУЗД по чл. 107 от ДОПК, тъй като от една страна е сред служителите имащи правомощия на органи по приходите, а от друга: към момента на издаването му задълженията за 2019г., 2020г. и 2021г. не са били платени в срок. Доколкото елементите, въз основа на които се определя данъка и таксата за битови отпадъци са разписани в закона и съответно в решения на СОС, съдът приема, че не е налице нарушение на изискването за форма, което да е съществено и да представлява самостоятелно основание за отмяна на акта. Разпределението на таксата за битови отпадъци по отношение на конкретните услуги е посочено в решения на СОС - РЕШЕНИЕ № 857 по Протокол № 67 от 20.12.2018 г. за приемане и одобряване за 2019 г. на план-сметка за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и

определяне размера на такса битови отпадъци, РЕШЕНИЕ № 52 по Протокол № 5 от 30.12.2019 г. за приемане и одобряване за 2020 г. на план-сметка за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и определяне размера на такса битови отпадъци и РЕШЕНИЕ № 626 по Протокол № 25 от 17.12.2020 г. за приемане и одобряване за 2021 г. на план-сметка за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и определяне размера на такса битови отпадъци. То е 3.30 промила (от общо десетте) върху отчетната стойност на имота - за сметосъбиране и сметоизвозване; 2.40 промила - за обезвреждане в депа или други съоръжения за битови отпадъци и 4.3 промила - за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване.

Няма основание да се приеме, че оспореният акт е издаден при превратно упражняване на власт. За да прецени съответствието на оспорения акт с материалния закон и съдът съобрази следното:

1. По отношение на данъка за недвижимите имоти:

Съгласно чл. 10 от ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Предвидени са няколко изключения, но имотите на жалбоподателя не попадат сред тях. Данъчно задължени лица са собствениците на облагаемите с данък недвижими имоти – чл. 11 от ЗМДТ. Данъкът се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не (чл. 13 от ЗМДТ). При тази правна рамка съдът приема, че по отношение на недвижимите имоти, за които с акта е определен данък, данък се дължи и жалбоподателят се явява данъчно задължено лице за този данък.

Нормата на чл. 19, ал.1 от ЗМДТ регламентира, че данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на съответната година. Съгласно чл. 21 от ЗМДТ, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2. Текстът е приложим по отношение на жалбоподателя, тъй като той се явява предприятие, предвид легалната дефиниция на § 1, т.1 от ДР на ЗМДТ във връзка с чл. 2, ал.1, т.1 от Закона за счетоводството.

Разпоредбата на чл. 22, ал.1 от закона в приложимата за годините 2019г., 2020г. и 2021г. редакция предвижда, че Общинският съвет определя с наредбата по чл. 1, ал. 2 размера на данъка в

граници от 0,1 до 4,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот. Разрешението на чл. 21 от закона е възпроизведено в чл. 17, ал.2 от Наредбата за определяне на размера на местните данъци на Столичен общински съвет. В чл. 15 от същата Наредба е посочено, че размерът на данъка върху недвижимите имоти се определя в размер на 1,875 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот (размерът е еднакъв и за трите години).

Не е спорно обстоятелството, че двата имота не са жилищни – офис и земя. За данъчна оценка по отношение на офиса е възприета отчетната стойност – 179284.17лв., тъй като тя е по-висока от данъчната оценка съгласно приложение № 2 - 113307.60лв. а за земята данъчната оценка съгласно приложение № 2 - 402.54лв., тъй като тя е по-висока от отчетната стойност, която е 100лв. При тези данни данъка за офиса е в размер на 336.16лв. за всяка година ($179284.17\text{лв.} \times 1.875/1000$) и съответно 0.74 ст. за идеалните части от земята за всяка година ($402.54\text{лв.} \times 1.875/1000$), или общо 336.91 лв. за всяка от трите години. Толкова е размерът, посочен в АУЗД за всяка от годините, като половината от данъка за 2019г. е платен.

За тези недвижими имоти е дължима такса битови отпадъци, на основание чл.63, ал.1 от ЗМДТ и чл. 18, ал.1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, като задължен за нея е жалбоподателя, на основание чл. 64, ал.2 от ЗМДТ. Съгласно чл. 67 от ЗМДТ в приложимите редакции размерът на таксата се приема с решение на общинския съвет. Чл. 22 от Наредбата регламентира, че таксата за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя:

1. според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване;
2. чрез пряко договаряне;
3. пропорционално в промили.

По делото не се установиха основания за определяне на таксата по правилата на чл. 22, ал.1, т.1 и т. 2 във връзка с чл. 23 и чл. 24 от Наредбата, поради което съдът приема, че таксата за двата недвижими имота на жалбоподателя следва да се определи по реда на чл. 22, ал.1, т. 3 и чл. 26 от Наредбата, съгласно който извън случаите на чл. 23 и чл. 24 такса за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите. Като съобрази РЕШЕНИЕ № 857 по Протокол № 67 от 20.12.2018 г. за приемане и одобряване за 2019 г. на план-сметка за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и определяне размера на такса

битови отпадъци, РЕШЕНИЕ № 52 по Протокол № 5 от 30.12.2019 г. за приемане и одобряване за 2020 г. на план-сметка за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и определяне размера на такса битови отпадъци и РЕШЕНИЕ № 626 по Протокол № 25 от 17.12.2020 г. за приемане и одобряване за 2021 г. на план-сметка за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и определяне размера на такса битови отпадъци, които определят размер на таксата 10 % върху отчетната стойност на имотите, съдът приема, че:

1. Дължимата такса за имот с отчетна стойност от 179284.17лв. (офис) за всяка от годините следва да е в размер на 1792.84лв. за всяка от годините.
2. Дължимата такса за идеалните части от земя с отчетна стойност 100лв. следва да е 1 лв. за всяка от годините.

Общо за всяка от годините ТБО следва да бъде в размер на 1793.84лв., от които за 2019г. са платени 734.31лв.

В оспореният акт е посочен общ размер за всяка от годините в размер, както следва: 2057.54лв. за 2019г., 2057.54лв. за 2020г. и 2011.35лв. за 2021г. Не е посочено никакво конкретно основание за определяне на размер по-висок от нормативно определения.

Доколкото размерите на данъците, респ. таксите се определят на база посочени в закона формули, при които се прилагат прости математически операции като умножение, деление, сбиране, съдът не се нуждае от специални знания за да провери правилното приложение на закона.

За невнесените в срок главници за местни данъци се дължат лихви на основание чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ, който определя, че невнесените в срок данъци по този закон се събират заедно с лихвите по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания. Нормата на чл. 28, ал.1 от ЗМДТ урежда, че данъкът върху недвижимите имоти, се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим. Съгласно чл. 69 от закона, такса битови отпадъци се заплаща по ред, определен от общинския съвет. Сроковете за плащане следват тези за данъка за недвижими имоти. Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 3 и т. 9 от ДОПК, вземанията за ТБО са публични общински вземания. За неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон (чл. 175 от ДОПК). Като съобрази тази уредба, съдът приема, че задължението за лихва е дължимо и за двата вида главници. Размерът на задължението за лихва следва да се определи като се съобрази

началния момент на забавата за всяка от двете части на главниците – първи юли съответната година и първи ноември съответната година, и крайния момент, към който те са определени – дата на издаването на акта, а именно 22.07.2021г. За изчисленията си съдът ползва достъпния от страницата на НАП Лихвен калкулатор.

За неплатените задължения за местен данък за съответните години предвид падежите 30.06. и 31.10. на съответната година до издаването на акта – 22.07.2021г. се дължи лихва, както следва:

1. 29.48лв. за задължението за 2019г. в размер на 168.45лв. с падеж 31.10.2019г.
2. 18.11лв. за задължението за 2020г. в размер на 168.45лв. с падеж 30.06.2020г.
3. 12.35лв. за задължението за 2020г. в размер на 168.45лв. с падеж 31.10.2020г.
4. 1.03лв. за задължението за 2021г. в размер на 168.45лв. с падеж 30.06.2021г.

Общо лихви до 22.07.2021г. за дължимият и неплатен данък недвижими имоти за 2019г., 2020г. и 2021г.: 60.88лв.

За неплатените задължения за ТБО – в размери, каквито са установени в мотивите на настоящото решение, предвид падежите 30.06. и 31.10. на съответната година до издаването на акта – 22.07.2021г. се дължи лихва, както следва:

1. 34.02 лв. за задължението за 2019г. в размер на 162.61лв. с падеж 30.06.2019г.
2. 156.97лв. за задължението за 2019г. в размер на 896.92лв. с падеж 31.10.2019г.
3. 96.43лв. за задължението за 2020г. в размер на 896.92лв. с падеж 30.06.2020г.
4. 65.79лв. за задължението за 2020г. в размер на 896.92лв. с падеж 31.10.2020г.
5. 5.48лв. за задължението за 2021г. в размер на 896.92лв. с падеж 30.06.2021г.

Общо лихви до 22.07.2021г. за дължимите и неплатени такси битови отпадъци за 2019г., 2020г. и 2021г.: 358.69лв.

По отношение на направеното възражение за изтекла погасителна давност за задълженията за 2019г.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. (3) От прекъсването на давността започва да тече нова давност. При тази нормативна рамка съдът приема, че давността за установените задължения е започнала да тече от

01.01.2020г. и е прекъсната с издаване на акта. Това установяване е достатъчно да се направи извод, че за нито едно от установените задължения не е изтекла погасителната давност към настоящия момент. Други основания за спиране и прекъсване на давността не е необходимо да се коментират.

По изложените съображения съдът приема, че жалбата срещу оспорения акт е частично основателна. Актът е законосъобразен в частта, с която са установени задължения за данък недвижими имоти в общ размер на главниците за 2019г., 2020 и 2021г. от 1010.73лв. и лихви в размер на 60.88лв. и за такса битови отпадъци до размера на главница общо 1793.84лв. за всяка от годините и общо лихва в размер на 358.69лв. За установените с акта главници за ТБО за 2019., 2020г. и 2021г. в размер на общо над 5381.52лв. до 6226.43лв. (разлика 844.91лв.) и съответно за лихвите над 358.69лв. до 531.61лв. (разлика 172.92лв.) актът противоречи на материалния закон и като незаконосъобразен следва да се отмени в тази част.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски от страна на процесуалния представител на жалбоподателя е частично основателна, предвид разпоредбата на чл. 161, ал.1 от ДОПК. Материалният интерес по делото е 7768.42лв. Уважената част е за 1017.83лв. Претендиращи са разноски в размер на 50лв. за държавна такса и 500лв. за адвокатско възнаграждение, за направата на които са представени доказателства. Съразмерно на уважената част на материалния интерес, на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 72.06лв.

Предвид изхода на делото следва да се постави на обсъждане и претенцията за разноски от страна на ответника. Материалният интерес по делото е 7768.42лв. и размерът на дължимото възнаграждение съобразно чл. 8, ал.1 във връзка с чл. 7, ал.2, т. 2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа във връзка чл. 161, ал.1 от ДОПК е 1076.84лв. Съразмерно на отхвърления материален интерес - 6750.59лв., а претенцията на ответника за разноски е основателна в размер на 935.75лв. Жалбоподателят следва да бъде осъден по компенсация да плати на ответника за разноски сума в размер на 836.69лв.

По изложените съображения и на основание чл.160, ал.1 и чл. 161, ал.1 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал.1 от ЗМДТ, Административен съд – София-град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Грета Грим“ ЕООД – [населено място], представлявано от Г. В., Акт за установяване на задължения № 7216-22041-1 от 22.07.2021г. на орган по приходите при Столична община в частта, с която на жалбоподателя са установени задължения за ТБО за 2019г., 2020г. и 2021г. за главница над 1793.84лв. за всяка от годините 2019г., 2020г. и 2021г. и лихви в общ размер над 358.69лв.

ОХВЪРЛЯ жалбата срещу акта в останалата му част - за установените задължения за данък недвижими имоти за 2019г., 2020г. и 2021г. в размер на 336.91лв. за всяка от годините или общо 1010.73лв. главници, ведно с лихва общо в размер на 60.88лв. и за ТБО в размер на 1793.84лв. за всяка от годините 2019г., 2020г. и 2021г. или общо 5 381.52 лв. главници и лихви в размер на общо 358.69лв.

ОСЪЖДА „Грета Грим“ ЕООД – [населено място], представлявано от Г. В. да плати на Столична Община разноски по делото в размер на 836.69лв. за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.